

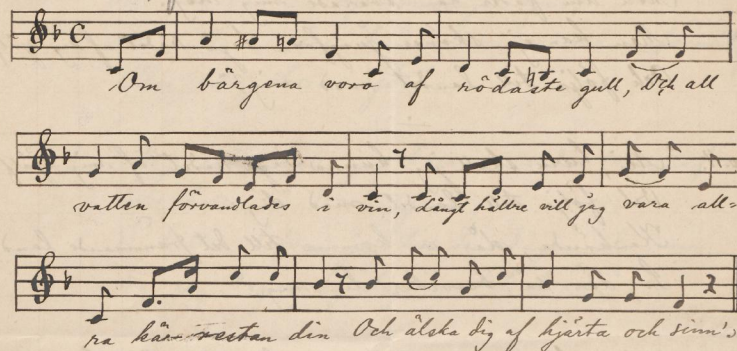
Hedberg
Pedersöre
2 st. Fockvisad med melodi.

III. 14.

Folkvisa från Pedersö

Hedberg, G. 48

v. 1. "Om bärgena voro af rödaste gull
Och all vatten förvandlades i vin,
Långt hättas vill jag vara allra kärrestan din
Och älska dig af hjärta och sinn's"

v. 2. "Men huru har du fått en så innerligen lust
Och en sådan begäran efter mig;
Du må ja väl gå till min faders gård
Och fråga min fader om lof."

Men vän mig öfvergifver, när snart jag vaggas
Hos fåglarna på skogens kvist som turturdufvan klar,
Som turturdufvan klagar, när hon sin make mistar.

v. 3. "Jag hafver ju varit till din faders gård,
Men din fader han svarade mig nej;
Men kan ej sköner jungfrun taga rådet af sig själf
Och följa till landet med mig?"

v. 4. "Nej, huru skall jag kunna taga rådet af mig själf
Och följa till landet med dig:
Hankända, där vi komma till det främmande land,
Då, där så besöker du mig."

v. 5. "Nej, huru skall jag kunna besöka dig där,
Du, som är ett så rikermans barn:
Du är ju en dotter af kungens stam,
Spaserande på kungens gård."

v. 6. "Men när som vi komma till det främmande land,
Då, där så fanns jungfrur att mer."
Då valde riddaren sig en annan till vän
Och lämnade sköna jungfrun allen's

v. 7. Sköna jungfrun hon föll uppå sitt beraste knä, 50
Och hon bad så hjärtinnerligen Gud,
Att riddaren skall komma under mannaförakt
Eller uti stora sjönöd.

v. 8. "Nej, icke skall jag komma under mannaförakt,
Icke heller i stora sjönöd,
Ej heller lefver jag till den dagen als mer,
Då jag begär af dig en bit bröd."

v. 9. Men det var ju inte mera än som ärena fem
Och männen sju rundt omkring,
Då kom den riddaren uppå sköner jungfrus gård,
Och han var både halter och blind.

v. 10. "Stigen upp, stigen upp, mina söner alla två
Och gifven eder far en bit bröd!
Påminnen I eder den stunden als mer,
Då han sock allra karestan sin?"

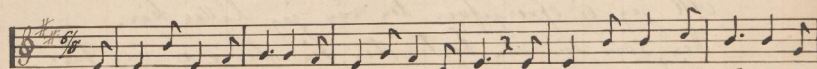
Men vän mig öfvergifver, hur skall jag bygga so?
Hos fåglarna på skogens kvist som turturdufvan klar,
Som turturdufvan klagar, när hon sin make mistar.

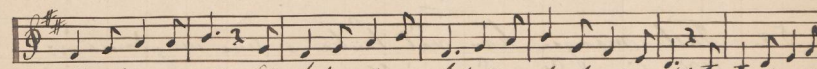

Folkvisa,
upptecknad i Pedersöre.

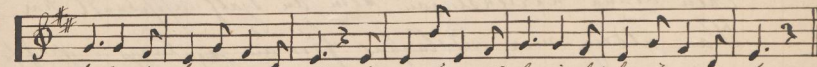
51

Äf hjärtat jag dig, älskar i all min lefnads tid; Det kan jag själf väl tänka, jag

får väl aldrig dig; själf hafver du mig lofvat, att du skall troga bli, Men jag är alltför

fattig, det kan väl aldrig ske. Men jag är alltför fattig det kan väl aldrig ske.

1. Äf hjärtat jag dig älskar i all min lefnads tid;
Det kan jag själf väl tänka, jag får väl aldrig dig;
Själff hafver du mig lofvat, att du skall troga bli,
Men jag är alltför fattig, det kan väl aldrig ske.

2. Som solen hon skönt lyser på himlaranden klar,
Lå brinner och min kärlek, som du själf upptändt har.
Du mig ditt hjärta gifvit, det har du tagit bort,
Det hafver du bundit allt med en annan vän.

3. Hvar skall jag taga vägen, hvar skall jag finna ro?
Min vän mig öfvergifver, hvar skall jag bygga bo?
Hos fåglarna på skogens tröst som turturdufvan klar,
Som turturdufvan klagar, när hon sin make mist.

4v. Mina tårar hafva runnit, o, Gud mitt vittne är,
 Att jag ej öfvergifver den vän jag håller kär.
 Den, som sin vän bortmister, sin glädje ej mer får;
 En sådan sorg och ångslan att annat öfvergår f:

5v. Fast många kan väl tänka i sina ungdomsår:
 Här fins väl vänner flera, om jag dig ej kan få;
 Men denna kärlekslajan, som du själf upptändt har,
 Kan aldrig mer utsläckas, förr än jag läggs i graf f:

